

บันทึก

เรื่อง การอนุญาตไม่กระยาเลย โดยยกเว้นค่าภาคหลวงเพื่อใช้ปลูกยุงข้าว

ตามหนังสือของกรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารที่ ๑๐๑๗๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการอนุญาตไม่กระยาเลย โดยยกเว้นค่าภาคหลวงเพื่อใช้ปลูกยุงข้าวตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้ตรวจพิจารณาแล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

ปัญหาที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะทราบมีว่า เนื่องจากมาตรา ๑๙ ของพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า

“นอกจากไม้สัก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินการขึ้นจังหวัดเป็นอย่างสูงมีอำนาจอนุญาตให้ทำไม้โดยยกเว้นค่าภาคหลวงได้ ดังต่อไปนี้

(๑) ฯลฯ

(๒) เพื่อใช้สอยส่วนตัว สำหรับเครื่องมือหรือสิ่งอื่นที่ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการกสิกรรม การเลี้ยงสัตว์ การลากเข็น และการทำเรือ หรือการประมง หรือทำรั้วเพื่อป้องกันภัยอันตราย ตามปริมาตรไม้ที่ยังไม่แปรรูป อย่างละไม่เกินครัวเรือนละแปดลูกบาศก์เมตร.....”

เช่นนี้ การอนุญาตไม่กระยาเลยเพื่อใช้ปลูกยุงข้าวจะนับว่าเป็นการเกี่ยวเนื่องจากการกสิกรรมตามความหมายแห่งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ปัญหาดังกล่าวนี้นั้นกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้พิจารณาเห็นว่าปัญหานี้ที่อาจจะวินิจฉัยได้เป็นหลายประการกล่าวคือ การขออนุญาตไม่เพื่อใช้ปลูกยุงข้าว หากผู้ขออนุญาตไม่เป็นผู้มีอาชีพในทางการกสิกรรมและยังไม่มียุงข้าวของตนเอง หรือมีแต่ข้าวสุกหรือข้าวที่จำเป็นต้องซ่อมแซมหรือปลูกสร้างใหม่ตามควรแก่ฐานะของบุคคลนั้น ๆ ก็ไม่น่าจะนับว่าเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องในการกสิกรรมของผู้ที่มีอาชีพในทางการกสิกรรม สมควรอนุญาตไม่กระยาเลย โดยยกเว้นค่าภาคหลวงไม่เกินครัวเรือนละแปดลูกบาศก์เมตรได้ แต่ถ้าผู้ขออนุญาตเป็นผู้มีอาชีพในทางการอุตสาหกรรมหรือทางพาณิชยกรรม เช่นเจ้าของโรงสีไฟ หรือผู้มีอาชีพในทางการค้าข้าวมีความประสงค์จะขออนุญาตไม่เพื่อใช้ปลูกสร้างยุงข้าว สำหรับโรงสีไฟ หรือยุงเก็บข้าวไว้เพื่อการค้า ในกรณีเช่นนี้เห็นว่าไม่ควรอนุญาตไม่ให้โดยยกเว้นค่าภาคหลวง เพราะการปลูกสร้างยุงข้าวของผู้มีอาชีพในทางการอุตสาหกรรมหรือทางพาณิชยกรรมดังกล่าวนี้มิได้เกี่ยวเนื่องในการกสิกรรมตามนัยแห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ดังกล่าว กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงขอหารือว่าตามที่กระทรวงเกษตร

มีความเข้าใจดังกล่าวแล้วจะเป็นการชอบด้วยเจตนารมณ์อันถูกต้องตามพระราชบัญญัติป่าไม้หรือไม่ ประการใด

สำหรับปัญหาที่ย่างเข้าเป็นเครื่องมือหรือสิ่งที่ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการกลสิกรรม หรือกิจการอื่นตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้หรือไม่ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าย่างเข้าย่อมเป็นสิ่งที่ใช้ประกอบหรือเกี่ยวเนื่องในการกลสิกรรมด้วย

ส่วนปัญหาว่า ราษฎรจะพึงขออนุญาตทำไม้เพื่อนำไปประกอบเป็นย่างเข้าโดยไม่ต้องเสียค่าภาคหลวงหรือไม่เพียงใดนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าตามความในมาตรา ๑๙ (๒) ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งแล้วว่า การอนุญาตจะกระทำได้ก็แต่เฉพาะเพื่อใช้สอยส่วนตัวเท่านั้น ฉะนั้น ถ้าข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ขออนุญาตเป็นผู้มีอาชีพในทางอุตสาหกรรมหรือพาณิชยกรรมขออนุญาตทำไม้เพื่อนำไปสร้างยั้งสำหรับกิจการอุตสาหกรรมหรือพาณิชยกรรมก็ย่อมถือไม่ได้ว่าเป็นการนำไปใช้สอยส่วนตัว ในกรณีเช่นนี้ก็หาจะมีสิทธิที่จะได้รับอนุญาตให้ทำไม้โดยยกเว้นค่าภาคหลวงตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวแล้วได้ไม่

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๕